

Tychobrahesdagen

skrevet af Ven-skaberne

Kap. 1

I en lille by her i landet boede der engang fire børn. De gik i en i en helt almindelig klasse i en helt almindelig skole, men alligevel var de lige så ualmindelige som alle andre børn. Børnene hed Bulder, Claus, Line og Jacob, og de var gode venner.

Bulder var for resten ikke Bulders rigtige navn, det var Brian. Men det var vist kun hans far, som kaldte ham det, han syntes ikke, at "Bulder" passede til Bulder, når han var vred - og det var han tit.

Den her morgen, som vi skal høre om nu, var Bulders far rigtig gal, men det må vi lige vente et øjeblik med at høre om, for lige nu bankede Bulder på døren ind til 3.a's klasseværelse, hvor vores tre andre venner sad og hørte Vulkanen fortælle om indianerne i Nordamerika.

Vulkanen var 3.a's klasselærer. Det blev han kaldt, fordi han var frygtelig hidsig. I virkeligheden hed han Vagn. Vulkanen havde ingen hår på hovedet, og han var lille og tynd. Når han gik i udbrud blev han rød i hovedet som en hummer, og så råbte han en hel masse ting, som børnene ikke kunne forstå. Nogle gange grinede han også.

- Kom ind, sagde Vulkanen irriteret, han var ikke glad for at blive afbrudt, og i forvejen hang hans nerver allerede i en tynd tråd. Det var en Tycho Brahes-dag. Sådant en dag anså Vulkanen for særlig uheldig, og han blev nødt til at være ekstra opmærksom på uforudsete katastrofer. Bulder var en af de katastrofer, som Vulkanen var særligt opmærksom på.

Bulder åbnede døren og gik stille ind og satte sig på sin plads ved siden af Claus.

- Undskyld jeg kommer for sent, sagde han.

- Hm, brummede Vulkanen og kiggede nervøst op på sin Tycho Brahes-kalender.

Han havde håbet, at Bulder ikke ville komme i dag, men nu måtte han være ekstra forsigtig. En rustning kunne blive nødvendig. Eller en håndgranat.

- Vi fortsetter, hvor vi slap, sagde Vulkanen og fortalte videre om indianerne.

Efterhånden glemte han helt at være nervøs, og nu kunne han mærke, at det var på tide at lave lidt sjov. Han havde i al sin snedighed forberedt en lille skæg gåde om cowboys og indianere, og den ville han fyre af nu.

- Hvilken slags mad tror I, at indianerne allerbedst kunne lide? spurgte han.

Svaret var *cowboytoast*, men Vulkanen vidste godt, at der ikke var nogen, der kunne gætte den. Selv havde han grinet som en floekket træsko inde på lærerværelset, da han fandt på den.

- Nå, kan I gætte det? spurgte han, - hvilken slags mad kunne indianerne bedst lide?

Der blev helt stille i klassen, og det gik efterhånden op for børnene, at Vulkanen havde spurgt om et eller andet, de skulle svare på.

- Nå, hvad siger I? gentog han.

- Øh, hakkebøf! svarede Jacob.

- Hakkebøf?! udbrød Vulkanen forundret.

- Ja, sagde Jacob.

- Hvor i alverden skulle de få hakkebøf fra? spurgte Vulkanen irriteret. Han var bange for, at hans gæde ville blive ødelagt.

- Øhhh, hakkebøflen, vil jeg tro, fremstammede Jacob.

- Ja, utvivlsomt, sagde Claus, - hakkebøfler var der rigtig mange af dengang i Nordamerika.

- Argh, gryntede Vulkanen irriteret. Gåden var ødelagt.

I frikvarteret gik de fire venner rundt i skolegården.

- Sikke en møgdag, surmulede Bulder og sparkede irriteret til en sten. Stenen ramte en kant og fløj op og ramte Vulkanen lige oveni hans skaldede hoved.

- Av, hylede Vulkanen. Hvem var det?

- Hvem var hvad? spurgte Jacob.

- Hvem kastede noget i nakken på mig? brølede Vulkanen tilbage.

- Det var bare en sten, som jeg kom til at sparke til, sagde Bulder, - det er også bare typisk dig at gå ind i en sten, som jeg har sparket til!

- Ja, det har Bulder altså lidt ret i, sagde Line, du behøvede jo ikke lige at gå der, hvor Bulder sparkede en sten hen.

- Hvis jeg overhovedet vidste, at Bulder var her i skolegården, ville jeg slet ikke være herude. Kan du sige mig, hvorfor jeg ikke har bundet dig fast til katederet inde i klassen sådan en dag her, Bulder? spurgte Vulkanen.
- Det tror jeg ikke, svarede Bulder.
- Det er da også bare fordi, at du ikke har noget hår, Vagn, forsøgte Jacob at hjælpe.
- Ja, hvis du havde haft hår, havde du overhovedet ikke mærket den sten, sagde Line.
- Hm, gryntede Vulkanen.
- Hvordan faldt dit hår egentlig af? spurgte Jacob og forsøgte at tale om noget andet.
- Det ved jeg ikke, vrissede Vulkanen.
- Jeg tror ikke, at der nogensinde kommer til at gro noget på dit hoved igen, sagde Bulder.
- Nå, sagde Vulkanen, - men lad nu være med at plage mig mere og gå jeres vej, ellers kommer jeg måske til at gøre noget dumt, som I kommer til at fortryde!

- Sikke en møg dag, gentog Bulder, og så begyndte han at fortælle om sin morgen.

De havde sovet alt for længe, og han var vågnet på den værst tænkelige måde. Først var han blevet rusket i, og så havde han fået øje på sin far, som stod i underbukser og undertrøje og lignede et sjældent dyr fra zoologisk have. Han lignede i hvert fald noget, som man ikke burde lukke ud i virkeligheden.

- DU SKAL OP, BRIAN!!! brølede han direkte ind i Bulders fjoes. - VI HAR SOVET FOR LÆNGE!

Bulders far begyndte nu at løbe vildt omkring inde i huset som en tyr, mens han råbte en helt masse ord, som Bulder aldrig havde hørt før. Til sidst løb han ind i en dør og faldt om.

Da han kom til sig selv igen stod Bulders mor bøjet ind over ham, og hans far kunne ikke længere huske sit eget navn. De blev nødt til at bære ham ind i sengen igen, og her lå han stadig og stønnede, da Bulder fem minutter senere traskede hen mod skolen.

- Sikke en morgen, sagde Line. - Nogle gange råber min mor og far også, men så er de som regel stille i nogle dage bagefter.

- Ja, sådan er det også hjemme hos mig. Måske bruger sådan nogle forældre simpelthen al deres energi, når de kommer med sådan nogle råb, sagde Jacob.

- Det gør de, sagde Claus, - jeg har læst, at man bruger vildt meget energi, når man råber. Man skal spare på sine råb!

- Nå, men skidt nu med det, Bulder, skal vi ikke lave noget sjovt? spurgte Jacob.

- Jeg har ikke lyst til noget som helst, mumlede Bulder. - Vulkanen har ret. Jeg er farlig for mine omgivelser!

- Ja, du er en ulykkesfugl, Bulder, sagde Claus.

Nogle gange sagde Claus sådan nogle mærkelige ord, for han syntes, at det lød klogt, og det gik han meget op i. Derfor var der også mange fra skolen, som kaldte ham Kloge Claus.

- Måske er jeg sådan en fugl, sagde Bulder.

- Nej, det er du altså ikke, trøstede Line!

- Bulder, sagde Claus. - Du er faktisk en af de klogeste venner, jeg har. Har du egentlig tænkt over, at hvis man bytter rundt på bogstaverne i

Brian, bliver det til 'brain'? Det betyder hjerne på engelsk - altså sådan noget klogt!

- Bulderbasse kan selvfølgelig også blive til Burde sables, men skidt nu med det, mumlede Claus lidt for sig selv.

Kap. 2

Noeste time var idroet. Børnenes Lærer var Madsen. Madsen var den Lærer på skolen, som kunne råbe højest. Nogle af de store drenge sagde, at han altid mødte ind på skolen kl. 7 om morgenen for at varme sin stemme op til røb.

- ALLE TIL RIBBERNE, brølede Madsen gennem gymnastiksalen. Børnene stormede hen for at finde en ribbe, for Madsen kunne blive gal i sin skræld, hvis det gik for langsomt. I dag virkede han ekstra gal.

- OG HVORFOR HAR DU IKKE GYMNASTIKTØJ MED I DAG, BULDER? skreg Madsen.

- Lang historie, Madsen, svarede Bulder, - du vil slet ikke høre den.

- HM, SIKKERT IKKE! sagde Madsen.

Bulder forsvandt et øjeblik ind i sine egne tanker, men han blev revet ud igen af et højt brøl.

- HVOR BLIVER DU AF, BULDER?!

- Lige her! Madsen, sagde Bulder. - Jeg er lige her, svarede Bulder hurtigt.

- JA, DET KAN JEG SGU DA GODT SE, MEN HVORFOR ER DU STADIG HENNE VED RIBBEN OG IKKE VED MADRASSEN?!

Nu blev Bulder for alvor helt forvirret. Det var et umuligt spørgsmål at svare på! Heldigvis kom Claus nu til undsætning.

- Det er et godt spørgsmål, Madsen, sagde Claus. - Men svaret er faktisk enkelt. Grunden til at Bulder er ved ribben og ikke ved madrassen er simpelthen, at Bulder på et givet tidspunkt har transporteret sin krop hen til ribben og ikke siden har flyttet den!

Madsen blev nu helt stille. Hvad var nu det for noget?! Han kunne ikke huske, at han havde stillet et spørgsmål, som kunne blive til så mærkeligt et svar!

- Sagen er den, Madsen, fortsatte Claus, - at man forbliver et bestemt sted, hvis man ikke flytter sig, og ...

- HOLD MUND, CLAUS, skrålede Madsen.

- Jamen du spurgte jo, om ..., nåede Claus lige at sige.

- HOLD MUND, BLEV DER SAGT!
 - JEG SPURGTE, BULDER! HVORFOR ER DU IKKE HENNE VED MADRASSEN SAMMEN MED DE ANDRE, NÅR JEG NU HAR BEDT JER OM AT GÅ HEN TIL MADRASSEN?!!!
 - Faktisk stod jeg vist bare lige og tænkte, sagde Bulder.
 - TÆNKTE?! råbte Madsen. - DET SKAL DU SGU IKKE, BULDER. - DET ER EN SKOLE, DET HER!!!
 - Nåh, ja, sagde Bulder.
 - DU SKAL LYTTE, NÅR JEG SNAKKER, råbte Madsen.
- Nu følte Jacob også, at han måtte gribe ind.
- Du snakker altså ikke, Madsen, du råber, sagde han.
 - HERHEN, KAPTAJN, kommanderede Madsen.

Jacob blev nogle gange kaldt for Kaptajn. Det gjorde han, fordi han var hurtig til at få gode ideer, som andre folk var med på. Og så også fordi han godt kunne lide at have kontrol over tingene og have følelsen af at bestemme.

- SÅDAN TALER MAN IKKE TIL MADSEN, brølede Madsen direkte ind i Kaptajnens hoved. - IND OG KLÆD OM! SÅ TAGER JEG EN SNAK MED DIN FAR OM DET HER... OG DU KAN TAGE CLAUS MED!!!

Jacob og Claus tænkte, at det vistnok var bedst at liste af nu, så de gjorde, som de havde fået besked på.

Der blev smågrinet et par ribber derfra.

- ER DER NOGEN, SOM SKAL MED? skingrede Madsen.

Der blev ro.

Inde i klassen var det blevet spisetid, men kaptajnen var allerede færdig med sin mad.

- Må jeg gå ud og tage en fodboldbane, Madsen, spurgte han.

- ABSOLUT, råbte Madsen tilbage, men han råbte så højt, at Lise, som sad ved siden af Line på bagerste række i klassen, fik sin kiks galt i halsen. Øjeblikket efter lå hun og rallede på gulvet.

- FLYT JER! brølede Madsen til alle børnene på de forreste rækker i klassen.

Madsen havde mange kurser i førstehjælp og vidste nok, hvordan man skulle tackle enhver nødsituation. Han kastede sig frem over katederet for at komme Lise til undsætning, men i sin iver efter at være superhelt, væltede han tre børn på forreste række, inden han halvvejs nede ved Lise faldt i Kaptajnens taske og slog sit hoved ned i et skateboard.

Mens Madsen lå der, fik Line kiksene ud af Lises hals.

- MADSEN!!! sagde Line, og skulede hen mod idrøetslæreren, som stadig lå og gispede på gulvet.
- Måske skulle du lige slappe lidt af.

Sådan talte man normalt ikke til Madsen, men Line kunne sige nogle ting til folk, som andre ikke kunne. Det var nok fordi, at de fleste vidste, at hun altid var ordentlig ved andre mennesker, og det kom der meget godt ud af, og derfor blev Line tit kaldt Liv-Line.

Kap. 3

Ude i skolegården var det Lykkedes kaptajnen at erobre en fodboldbane.

Mens han stod der og ventede på de andre, kom en af de store drenge gående. Ham her hed Benny, og han var en af de farlige af slagsen.

- Skrid! sagde Benny til Kaptajnen.

- Jeg var her først, sagde Kaptajnen.

- SKRID, blev der sagt, gentog Benny, og han knyttede sin hånd mod Kaptajnen, så Kaptajnen kunne se, at det ikke var for sjovt.

- Jamen... sagde Kaptajnen.

Benny ville ikke høre på noget 'jamen', så han tog kaptajnens bold og tyrede den over skolens tag.

- Smut så, din lille gnom, inden jeg slår dig platfodet, sagde Benny og gik ind på banen og begyndte at skyde på mål.

Kaptajnen stampede væk fra banen. - Det her skulle Benny ikke slippe afsted med, tænkte han.

Henne ved skolens Legetårn stod Line, Kloge og Bulder og snakkede, da Kaptajnen kom trampende.

- Hvad sker der? spurgte Line, som straks kunne se, at der var noget galt.

- BENNY! tordnede Kaptajnen. - Han har tyret vores bold væk!

- Det skal han få betalt, den idiot, sagde Bulder og kneb øjnene sammen.

- Ja, sagde Line. - Lad os få fat i en gårdvagt.

- Jamen, der er ikke nogen, sagde Kloge, - det regner!

- Så må vi selv klare den, sagde Kaptajnen - Jeg har en plan. - Kloge, du laver en afledningsmanøvre, og når alle de store drenge kigger på dig, stjæler mig og Bulder deres bold. Line, du holder vagt og henter Madsen, hvis det bliver farligt.

- Yes, Captain, sagde Kloge, som var god til at tænke hurtigt, og nu gik han ind på fodboldbanen til de store drenge, hvor Benny stod.

- Hvem af jer hedder Benny, sagde Kloge ind i flokken.

Benny vendte sig om mod Kloge. - Skrid, din brilleabe, sagde han.

- Det var teknisk set ikke noget svar, sagde Kloge, - men det må være dig, der er Benny, for Kaptajnen sagde, at du var den grimme af dem alle sammen.

Benny så underlig ud i hovedet. - Hvad fanden snakkede han om, ham den lille gnom?! tænkte han. - Jeg kender sgu da ikk' nogen kaptajn!!! Men hvis jeg får fat på ham, skal jeg sgu gi' ham nogen bank. Ingen skal kalde mig grim!

- Nu skal du høre, sagde Kloge. Den her bane var for ganske kort tid siden vores, men fordi vi er sådan nogle flinke fyre, er vi faktisk villige til at indgå forlig.

Hvad fanden var han for en løjerlig lille orm, ham her, tænkte Benny, og hvorfor talte han så mærkeligt?!

Kloge vidste, at han skulle udnytte forvirringen. - Prøv lige og hør her, fortsatte han. - Jeg har et forslag til dig! Hvis du nu holder et antal fingre op foran dig, og jeg så kan gætte, hvor mange, du har, så får mine venner og jeg banen i det her frikvarter, men hvis jeg gætter forkert, så

fortæller vi ikke Madsen, at I tog vores bane, og vi sætter aldrig vores ben på den her fodboldbane igen.

- Tror du, at jeg er en idiot? Du kan jo bare tælle fingrene, sagde Benny, selvom han blev lidt nervøs ved tanken om Madsen.

- Ok. Så lukker jeg det ene øje. Så kan jeg allerhøjest se halvdelen, sagde Kloge.

Det gik Benny med til.

Nu stod alle de store børn samlet foran Kloge og Benny, og mens de stod der, bevægede Bulder og Kaptajnen sig lydløst ind på banen efter de store drenges bold.

- Nå, hvor mange fingre er der så? spurgte Benny, mens han grinede til de andre store drenge. Kloge stod med den ene hånd for øjet, mens Benny holdt ni fingre op foran ham.

- Ni, sagde Kloge.

Benny måbede! - Det var satans, tænkte han.

Nu blev der blandt de andre store drenge mumlet noget om snyd, og Kloge kunne mærke, at det var på tide at stikke af. Men nu fik de store drenge

øje på Bulder og Kaptajnen, som havde taget deres bold.

- SPAEN!!! råbte Kaptajnen til Bulder, og de stormede afsted med bolden og en helt masse store drenge efter sig.

Rundt om hjørnet toet på fodboldbanen stod Vulkanen nynnende og fik sig en pause med sin bog om de nordamerikanske indianere, og han havde for et øjeblik glemt alt om Bulder og Tycho Brahes-dage. Men netop i det øjeblik kom Bulder og kaptajnen spøenende rundt om hjørnet. Vulkanen nåede lige at kigge op fra sin bog og udbryde et hyl, inden de bragede ind i maven på ham. Han mistede pusten og kunne pludselig ikke trække vejret. Herefter besvimeede han og faldt om i sandkassen.

- Shit, var der en af de store drenge, der sagde. Så skred de.

I det samme kom Madsen farende med Line to skridt bagefter. Line havde hentet ham, da de store drenge havde opdaget Bulder og Jacob.

- HVAD I ALVERDEN FOREGÅR DER HER?! brølede Madsen, og nu så han Vulkanen ligge bevidstløs i sandkassen.

- VAGN, hylede han, og fløj hen til Vulkanen. -
BLIV HOS OS, brølede han ind i hovedet på
Vulkanen, mens han gav ham tre lussinger i
ansigtet. - VAGN!!! DU MÅ IKKE DØ!

Vagn åbnede øjnene og kiggede forvildet rundt.
Chokeret fik han øje på Madsens vilde ansigt, og
da han så Bulder, udstødte han et vildt hyl og
besvimeede igen.

- HVAD I ALVERDEN ER DER SKET, UNGER? sagde
Madsen, mens Vulkanen igen var ved at komme til
sig selv.

- Det er en lang historie, Madsen, sagde Bulder
forpustet.

- Du vil slet ikke høre den, fortsatte Line.

Men det ville Madsen nu godt, og børnene fortalte
Madsen historien.

- JAMEN, HVORFOR HENTEDE I IKKE EN GÅRDVAGT,
UNGER? spurgte Madsen.

- Der var ikke nogen, sagde Line.

- HVORFOR IKKE? spurgte Madsen forundret.

- Det var koldt, svarede Line.

Næste dag kom Vulkanen ikke i skole, men han kom nu hurtigt på benene igen. Det skal vi høre mere om i den næste historie.